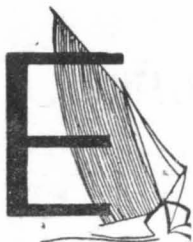

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΡΟΣΣΙΚΩΝ ΔΑΣΩΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΙΑΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Πώς ζή μέσα σ'α χιονισμένα δάση ή μεγάλη Ρωσική άρκουδα. Ο «βασιλεύς των δασών της Ρωσίας». Η άστεχη της στις σφαίρες τών κυνηγών. Η άβελή της προς τόν άνθρωπινο κρέας. Πώς ένταφιάζει τά πτώματα. Η χειμωνιάτικη νηστεία της. Πώς είνε ή φωλιά της. Τό έπικίνδυνο κυνήγι της σταχτιάς άρκουδας, κτλ. κτλ.

ΝΑΣ από τούς καλύτερους Ρώσους κυνηγούς γουναρικών, ο κ. Β. Κζέφ, δημοσίευσε τελευταίως σ'α «Κυνηγετικά Νέα» τού Λονδίνου τόν ακόλουθο άρθρο, γιά τή ζωή τής σταχτιάς άρκουδας μέσα σ'α χιόνια τών Ρωσικών δασών :

«Η σταχτιά άρκουδα τής Ρωσίας—γράφει ο κ. Κζέφ—μορφεύ, χωρίς ίσπερμάνεια, νά διεκδικήση μιά τριμητή θέση στή σειρά τών ζώων, πού έχουν μεγάλο βάρος. Ζυγίζει πάνω από τετρακόσια κιλά ! Πλάι σ' αυτά τά μαστόδοντα, ή άρκουδες τών Πυρηνικών, τών «Άλπεων και τού Άμου, φαίνονται ασί... μινύες, γιάτί δέν ζυγίζουν πάνω από έκαστό κιλά. Αυτόσ ό εβραυλάς, λοιπόν, τών δασών τής Ρωσίας, ζή μιά μοναχική και ήσυχη ζωή, μακριά από τήσ ταυκίες τών ανθρώπων, χωμένος μέσα στήν πυκνή και παρθένα βλάστησί τους. Είνε πάρα πολύ δύσκολο νά τόν συναντήση κανείς, γ'ατί έχει πολύ ευαίσθητη όσμή και δυνατή όσφρηση και καταλαβαίνει άμέσως τήν παρουσία τού ανθρώπου. Έκτός από μερικές σπάνιες εξαιρέσεις, γενικώς ή άρκουδα τρέφεται από χόρτα, από φρούτα κ' από ρίζες και βλαστούς δένδρων. Όστόσο, έχει μιά μεγάλη άδυναμία : Τής άρέσει τόν μέλι. Μά αν ή άρκουδα δέν επιτίθεται ποτέ κατά τόν άνθρωπο, όταν θά τύχη νά τόν συναντήση στο δάσος, τόν κυνήγι της είνε πολύ έπικίνδυνο. Όταν μιά άρκουδα πληρωθή μονάχα από τή σφαίρα τού κυνηγού, τού επιτίθεται μέ τήσ κεραυνόβολο ταχύτητα, πού δέν θά φανταζόταν ποτέ ότι μπορεί ν' αναπτύξη, άφου, όπως σ'α αναφέραμε, ζυγίζει πάνω από τετρακόσια κιλά. Η άρκουδες άντέχουν πάρα πολύ στις πληγές, όσμή και στις πό βαρείες, γ'ατί αυτό δέν άρκιβάσ τόν κυνήγι της είνε έπικίνδυνο. Αν μιά σφαίρα καλοσυμμετρική στο κεφάλι τήν σκοτώνει, μιά σφαίρα, έστω και έσχηκτική, στους πνεύμονες και στο σπρώτι ή σ'α ένδοσμία, τής άφήνει άρκετή δύναμη γιά νά σκοτώση, πριν φωφήσει, τόν άδέξιο κυνηγό της. Τά πόδια της σταχτιάς άρκουδας είνε ώλιμαμένα μέ πελώρια νύχια και γαντζώνουν μέ τήσ δύναμη πάνω στο έδαφος της, όστε τó ξεσχίζουν σάν...τοιγαρωχαρο. Τά νύχια τής άρκουδας είνε πό τρομερά από τά σουβλερά δόντια της. Ο κυνηγός πού θά κατορθώση μέ τή μεγάλη ψυχραιμία του νά γλιτώσ'αυτ'ό από τόν έπικίνδυνο άγάλιασμά της παραμορφωμένος ή μέ σαραμμένα τά πόδια και τά χέρια του, πρέπει νά είνε ευχαριστήμενος. Γιατί, κατά γενικό κανόνα, ή άρκουδα δέν αφήνει τή θύρα της, παρά μονάχα όταν τής περάσει ό θυμός της, δηλαδή όταν τó έχει μεταβάλλει σέ μιά αμύφρητη μάζα σπασμένων κόκαλων και σπόκας. Ποτέ όμως δέν τρώει τόν άνθρωπινο θύμα της. Έχει παρατηρηθή, μάλιστα, τó έξής περιεργό : «Όταν μιά άρκουδα βρη στο δάσος τó πτώμα ενός ανθρώπου, σκάβει μέ τά νύχια της ένα λάκκο, τó βάζει μέσα κ' έπειτα τó σκεπάζει μέ χώματα και ξερά κλαδιά λ..»

πάλι άρκουδα θά σκάψη στή γή μιά ύπόγεια φωλιά γιά νά πλαγιάση και τέλος μιά τρίτη θά διαλέξη τά μικρά έλατα πού σχηματίζουν τά κλαδιά τους ένα είδος κλουβιού κ' εκεί θά έαλλώση γιά νά ξεχειμωνιάση. Τίς δύο-τρεις πρώτες μέρες ή άρκουδα μένει πάντα άγρυπνη κοντά σ' αυτή τή φωλιά της. Έπειτα έαλλώνει, μά χωρίς νά κοιμηθή, επί ένα περίπου μήνα. Μόλις όμως θά φτάση ό Δεκέμβριος, ή άρκουδα τρώσώνει παύ στή φωλιά της, γιά νά κοιμηθή μακαριάς.

Τότε πολλοί χωρικοί, πού είνε έξ άπαγγελάτων κυνηγού, σκοπιζόντα στο δάσος και ψάχνουν γιά ν' ανακαλύψουν τήσ φωλιές τους. Κατόπιν πωλούν στους έρασιτέχνες κυνηγούς πολύ άκριβά τó δικαίωμα τού κυνηγιού τής άρκουδας. Μόλις τó πρώτο χιόνι άρχίζει νά πέφτει και χωρίς νά περιμένη τó νέο πέσιμο, πού θά σκεπάζει τά έζην, ό κυνηγός άρχίζει ν' αναζητή, δηλαδή νά ξεκαθαρίση μιά ώριμηνή θαιμιάδη έκταση, όπου θά βρισκείται τó καταφύγιο τής άρκουδας. Είνε μέγιστο λάθος νά νομίζη κανείς ότι είνε εύκολο νά παρακολουθήση τά πλατιά έζην μιάς άρκουδας, πού είνε άποτυπωμένα στο χιόνι. Αυτό τó ζώο, πού είνε άρκετά έξοικτο και πονηρό, μετράει μέ μιά διαβολομένη τέχνη τά πατήματά του. Γραφεί πίσω, κάνει βόλτες, σχημάτματα, ζίγκ-ζάγκ, και ξεγελάει εύκολα έναν άσχαίριο κυνηγό. Όταν τó χιόνι γίνει πυκνότερο κ' ένα μήνα τουλάχιστον άφου άνακαλίψη τήν άρκουδα, ό κυνηγός μπορεί νά βγη πρós αναζήτησιν τής φωλιής της.

Μεταξύ όλων τών κυνηγιών, τόν κυνήγι τής άρκουδας είνε τó πού άξιοποιεί γιά έναν άνδρα, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του ότι ό άνθρωπος έχει τó δικαίωμα νά σκοτώνη τά ζώα. Τό κυνήγι όμως τών μεγάλων μαστοφόρων εκφράζεται συχνά σέ σκότωμα άντεταρπακίων ζώων, όπως παραδείγματα χάρην τής άρκουδας τών Πόλων, γιάτί ό κυνηγός μέ τó τσιγγέρι του, πού ρίχνει από μεγάλη απόσταση, μπορεί νά κεραυνόβολη από μακριά τó ζώο. Τό κυνήγι τής τίγρης πάλι, αν ό κυνηγός φωλιάει καρτέρι ή είνε άνεπαρκώς πάνω σ' ένα έλεφαντα, δέν είνε τίποτ' άλλο, παρά δολοφονία. Μά τόν κυνήγι τής άρκουδας έχει μεγάλες δυσκολίες, έπειδή τó ζώο αυτό είνε πολύ έξυπνο και γιάτί κρύβεται σέ πικνά κ' δύσκολα νά βρεθώση μέρη. Μπορεί νά έχει στο χέρι ένα τουφέκι μεγάλης όγκης, μά δέν μπορείτε νά όητε και νά τραβήξετε, παρά μονάχα από τέσσερα ή πέντε μέτρα. Αν τó βάθος τού χιονού έμποδίζει τó βάδισμα τής άρκουδας περισσότερο από τού κυνηγού, γιάτί αυτός μπορεί νά φορή σκί, ή πυκνότης τού δάσους και ό θάμνος έμποδίζουν επίσης τήν πορεία του. Γενικά, τήν άρκουδα τήν κυνηγούν ή στή φωλιά της ή στο δρόμο. Έκτός όταν ή φωλιά βρισκείται μέσα σέ θάμνους, και πρό πάντων σέ μικρά έλατα, σκεπασμένα μέ χιόνι. Μά μέ τίς φωνές, τά σφριγιάματα και τούς κρότους τών κλαδιών πού σπάνε, ό κυνηγός κάθον τήσ γρηές άρκουδες νά βγούν από τήσ φωλιές τους. Ένα μικρό άρκουδάκι ή μιά θηλειά μέ τά παιδιά της, άφου πάρα πολύ νά βγούν από τήν κρύπη τους. Τότε ό κυνηγός παίρνουν ένα έξολο τριών ή τεσσάρων μέτρων και ψάχνουν τή φωλιά της, γιά νά τήν έυτηρήσουν. Τό κυνήγι τής άρκουδας στο δρόμο διαρκεί πολλές ώρες κ' είνε γιάτίο συγκινητικά έπεισόδια, πού ξετρελλώνουν κριολεκτικώς τούς κυνηγούς. Τό ζώο τρέχει, κρύβεται, τούς επιτίθεται και βιάζει νά καταφύγει σέ κρυψώνα ή γλιστράει από τήσ έσχατικές σφαίρες τών κυνηγών.

«Α' όλα τ' άγρια ζώα, ή άρκουδα είνε από αυτά πού ξεχειμωνιάζονται πολύ εύκολα, άμα πιστούν μικρές και δέν είνε περιορισμένες. Δέν κάνουν ποτέ κακό σέ κανένα κ' όταν τρέφονται καλά, δέν έδελθώνουν τόν παραμικρό πόθο νά αναγαλιστούν στο δάσος. Μά δέν είνε εύκολο νά κρατηθή γύρω από κανένα μιά άρκουδα μεγαλύτερη από έξη μήνων. Είνε πραγματικά ένας καταστροφικός άσυναγώστος. Σπείνει τούς φράγτες, τά τζάκια, τίς πόρτες, ξεροζώνει τά δένδρα και παίρνει ό,τι της άρέσει από τίς άποθήκες και τίς κοψίνες, στις άποίες κατορθώνει πάντα νά μπαίνει, μέ τή διαβολομένη πονηρία της». Β. ΚΖΕΦ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ 21

Ο ΠΑΤΡΙΩΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

«Όταν άνηγγέλθη στον Καραϊσκάκη ό διορισμός τού Τζώρτζι ως άρχιστοφύρου, ό ήρωικός πολεμιστής ελε με ανταπάντησιν :

—Η Άθήνα νά έλευθερωθή. Τά μέσα τού στρατοπέδου νά μη λείψουν, και εγώ πρώτος νά δεχθώ ομόθυμους άρχηγόν λ..»

Μιά μικρή σταχτιά άρκουδα

«Η άρκουδα είνε τó μόνο ζώο από τά μαστοφόρα, πού ξεχειμωνιάζει στή φωλιά της και περνάει πέντε ως έξη μήνες χωρίς νά φά κανένα τροφή και χωρίς νά είνε ναρκωμένη, όπως, παραδείχματος χάριν, ό άκανθόχορος. Είνε έαλλομένη μονάχα και κάθε τόσο γυρίζει από τó ένα πλευρό στο άλλο και κοιμάται περισσότερο από τίς άλλες εποχές τού χρόνου. Μά ποτέ χωρίς νά έυτηρήση δύο-τρεις φορές τήν ήμερα.

Τό παράδοξο αυτό ζώο κλείνεται στή φωλιά του μόλις πιάσουν τά πρώτα χιόνια, δηλαδή τόν Οκτώβριο ή τόν Νοέμβριο. Κ' αυτό τó κάνει, ακούγοντας τόν έντοτικό τόν, πού τó φυλάει από τόν κίνδυνο μιάς ένθέσεως. Η νεαρές άρκουδες όμως ηγαίνουν νά κρυφθούν ύστερα από τά πρώτα χιόνια και, φυσικά, τά βαρεία πόδια τους αφήνουν βαθείά έζην. Έτσι πληρώνουν μέ τή ζωή τους αυτή τήν άπερισκέπια τους. Οί κυνηγοί, ακολουθώντας αυτά τά έζην, φτάνουν ως τή φωλιά τους και τίς σκοτώνουν ή τίς αιχμαλωτίζουν καθώς κομπούντα άμέριμες. Ποτέ όμως μιά γερασμένη άρκουδα δέν αφήνει έζην. Προσέχει νά πατή πάντα πάνω σέ κλαδιά και σέ σκληρό χώμα. Είνε τόσο έξυπνη, όστε πολλές φορές ξεγελάει και τούς πιο έμπειρους κυνηγούς.

Η φωλιές τους είνε συνήθως τριών ειδών : Άλλες άρκουδες φτιάχνουν τή φωλιά τους κάτω από ένα μεγάλο δένδρο, πού έχει ξεριζωθή από τήν καταιγίδα, μεταξύ τού κορμού και τών ριζών του. Μιά μητέρα δύο ή τριών ελσονάδων, δηλαδή μικρών έντεκα ως δεκαεσσάρων μηνών, προτιμάει αυτό τó καταφύγιο γιά τó κοινό τους ξεχειμωνιάσιμα. Άλλη